

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ίνστιτούτου της Παιδείας ως το κατ' εὐλογίαν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀλλήθις παρακλινόν εις τὴν γάρον ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστῶν καὶ χρησιμῶν εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε πρόκληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξῶν. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 2ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἰουλίου 1898 Ἔτος 17ον. — Ἀριθ. 28

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. Μ. Α. Λ. Ω
 ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
 [Συνέχεια ἴδε σελ. 209]

Ἡ Πετρίνα περιπλανήθη εἰς τὰς μακρὰς μαύρας στήλας τῆς ἐφημερίδος, αἵτινες διεδέχοντο ἀλλήλας ἐπ' ἀπειρον, ἀγωνίῳσα καὶ ἐρωτώσα ἑαυτὴν πῶς ἐμελλε νὰ διεξαγάγῃ τὴν νέαν ταύτην ἐργασίαν, καὶ εἰς ὅ κ. Βουλφρὰν δὲν ἤθελεν ἀναγκάσει διὰ τὴν βραδύτητά της, ἢ δυσαρρηστή διὰ τὴν ἀδεξιότητά της.

Ἄλλ' ἀντὶ τὰς ἐπιτιμήσεις, ἐθάρρυνεν αὐτήν, διότι διὰ τῆς οὐδότητος τοῦ ἄλλου, τοσοῦτον λεπτῆς παρὰ τοῖς τυφλοῖς, ἔχε μαντεύσῃ τὴν συγκινησίαν της ἐκ τῆς τρομάδος κινήσεως τοῦ φύλλου.

«Μὴ βιάζεσαι, ἔχομεν καιρὸν» καὶ ἐπειτα δὲν ἔχεις ποτὲ ἀναγνώσῃ ἐμπορικὴν ἐφημερίδα.

— Ἀλήθεια, κύριε.
 Ἐξῆκολουθούσα τὰς ἐρεῦνας της αἰφνης ἔρρηξε μικρὰν κραυγὴν.
 Ἠῤορες ;
 — Νομίμω.
 — Τώρα ζήτησε τὴν ἐπιγραφὴν λίνε ν, ἔ μ π, ν τ ζ ο υ τε, σ ά χ ς, του ά γ ν.

— Ἀλλά, κύριε, εἰξεύρετε Ἀγγλικά, ἀνεφώνησεν ἀκουσίως.
 — Πέντε ἢ ἕξ λέξεις τοῦ ἐπαγγέλματός μου, καὶ αὐταὶ εἶνε ὅλαι ὅλαι δυστυχῶς.
 Ἐβρουσα αὐτὰς ἡ Πετρίνα ἤρχει τὴν μετάφρασιν της, στενοχωρουμένη διότι ἐγένετο πολὺ βραδέως, ἐνδοιάζουσα, φελλοῦσα, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἰδρῶς ὑγραίνε τὰς χεῖράς της, εἰ καὶ ὁ κ. Βουλφρὰν ἐκ διαλλεϊμάτων τὴν ἐβόηθη, λέγων· « Ἄρχει, ἐνόησα, προχώρει. »

Καὶ ἐκείνη ἤρχει πάλιν ἐντείνουσα τὴν φωνὴν ὁσάκις οἱ μηχανικοὶ ἐκινδύνευον νὰ τὴν καταπνίξωσι σφυροκοποῦντες.
 Τέλος ἐπέρασε τὸ μέρος ἐκεῖνο.
 «Τώρα κύτταξε, ἂν ὑπάρχωσιν εἰδήσεις ἐκ Καλλιόττης.»
 Ἡ Πετρίνα ἀναζητήσασα εἶπε·

«Μὴ βιάζεσαι, ἔχομεν καιρὸν» (Σελ. 217, στίλ. α').
 — Μάλιστα: «τοῦ εἰδικοῦ ἡμῶν ἀποκριτοῦ»
 — Αὐτὸ λέγει.
 — «Αἰ εἰδήσεις ἡμῶν ἐκ Δάκκας...» Προέφερε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο μετὰ τρόμου τῆς φωνῆς, ἐκπλήξαντος τὸν κ. Βουλφρὰν.
 «Διατὶ τρέμεις; ἠρώτησε.»
 — Δὲν εἰξεύρω ἂν τρέμω θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.
 «Σὲ εἶπα νὰ μὴ ταραττεσαι, διότι ὁ, τι μοῦ δίδεις, εἶνε πολὺ περισσότερον παρ' ὅ, τι ἐπερίμενα.»
 Ἀνέγνω τὴν μετάφρασιν τῆς ἐκ Δάκκας ἀλληλογραφίας πραγματευομένης περὶ τῆς συγκομιδῆς τῆς Ἰνδικῆς καπνῶν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ Βραγμαπούτρα μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτῆς, τῆ εἶπε νὰ ἀναζητήσῃ ἐν ταῖς θαλάσσιαις εἰδήσεσιν ἂν ὑπάρχῃ εἰδήσεις ἐξ Ἁγίας Ἐλένης.
 «Σαίντ Ἐλὴνα εἶνε ἡ Ἀγγλικὴ λέξις, τῆ εἶπε.
 Ἦρχισε πάλιν ἐξετάζουσα κάτωθεν εἰς ἄνω τὰς μαύρας στήλας, τέλος τὸ ὄνομα Ἁγία Ἐλένη προέβαλε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.
 «Διῆλθε τῇ 23 πλοῦτον Ἀγγλικὸν Ἄλμα ἐκ Καλλιόττης πλέον εἰς Δένδην, τῇ 24 πλοῦτον Νορβηγικὸν Γρόου ν-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 8 Ἀυγούστου ε. ε.

584. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον μέρος σχετίζῃ, τὸ δεύτερον φωτίζει, τὸ ὄλον κολαζόμενον ἔ τὸν Ἀθην ὀλοῦζει.

585. Στοιχειογράφος.
Κ' ἐγὼ πολλὰκις ἔσπρα τὸ εἶρος ἐκ τῆς θήκης. Καὶ στρατηγὸς ἐφόρασε τὸν στέφανον τῆς νίκης Κ' ἐνώπιόν μου ἐφυγὸν τρέμοντες οἱ ἐχθροὶ μου... Τέφνον ἀγανακτῆσεως εἶνε τὸ ἡμισὺ μου, Ἄν ἂν μὴ τὴν καρδίαν μου ἐχθρὸς τις ἀποσπάσῃ. Τότε μ' ἐμὲ τὴν πείναν τοῦ ἀφυκτοῦ θά χορτάσῃ.

586. Ἀναγραμματισμός.
Εἶμ' ἐλάττωμα κανὼν καὶ ἀμέσως ἔχασέ με, Τὸν τόνον μου μετέθεσον, ἀναγραμματίσέ με, κ' ἂν θέλῃς τότε μὴ πεισθῆς ἂν θέλῃς πιστεῦσέ με.

587. Ἀγνεύμα.
Ἐἴτε μὲ φ, εἴτε χωρὶς, πάντοτε μὲ φοβεῖσαι.

588. Δημιῶδες αἶνιγμα.
Στραβολαμισμένη μὲνα καὶ μαλαματένια κῆρη καὶ δαιμονισμὸ ἐγγόνι.

589. Ἐρώτησις.
Ἐν δομάτιον ἔχει 4 γωνίας· εἰς ἐκάστην γωνίαν εἶνε μία γάτα, ἔμπροσθεν ἐκάστης γάτας εἶνε τρεῖς ἄλλαι, καὶ εἰς τὴν οὐρανὸν ἐκάστης εἶνε μία γάτα.

590. Συλλαβικὸν πρίγμων.
Ὁ Μαραθὼν τοῦ πρώτου μου τὴν ὀδὴν μαρτυρεῖ, τῆς κεφαλῆς δὲ κάλυμμα εἶνε τὸ δεύτερόν μου, ἂν τις εἰπῇ τὸ τρίτον μου, βεβαίως θ' ἀπορῇ· πατρωνομίας ληκτικὸν εἶνε τὸ τέταρτόν μου.

591. Σταυρός.
Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσον σταυρὸν ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο ζῶων ἀποτελούμενον ΔΑΓΝΟΟΡΡΕΣΣΥΤ

592—593. Κεχυρμένα ὀνόματα θεῶν.
1. Ὁ Σόλων ἦτο νομοθέτης.
2. Γῆρας λέοντων κρείσσον ἀκμαίων νεβρῶν.

594—595. Μεταμορφώσεις.
1. Ἡ κρέμα διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ γεῦμα.
2. Ὁ Λευκὸς δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μέλας.

596—600 Παικτικὸν γράμμα.
Δι' ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Τώρα, πυρῶν, φορὰ, ραφῶ, σπερὰ.

601. Φύρδην-μύγδην.
Νὰ σλέθῃ νὰ σε παναγοῦν, παγάδι ὑς τοῦς λάλους. Νὰ λέθῃς ἂν ἐς βένιαταις, συ βέσου τῶν γεμάλους.

602. Μεσοστιχίς.
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι λίμνην τῆς Ἀσίας.

1, Πόλις τῆς Ἀραβίας. 2, Ἦρωσ τοῦ Τριώκου πόλις. 3, Ποταμὸς τῆς Ῥωσίας. 4, Πόλις τῆς Γερμανίας. 5, Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

603. Αἰπλῆ ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἥρωος ἀρχαίου, τὰ δὲ τελικὰ τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.

1, Διὰσημος Ἰουδαία. 2, Πόλις τῆς Αἰγύπτου. 3, Βασιλεὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν. 4, Μία τῶν Ὠκεανίδων. 5, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

604. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.
Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μουσικοῦ ὄργάνου.

1, Ῥωμαῖος ῥήτωρ. 2, Νῆσος τῆς Τουρκίας. 3, Ποτόν.

605. Ἐλλειποσύμμενον.
η-η-οι-αιου-κα-ε-οι-ετηναι-τι-αο.

606. Φωνηεντόλιπον.
φβ-τς-δδλς-κν-ψδς-σν.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 3 Ἰουλίου ε. ε.

471. Ῥωσία (Ρ, Σ, Α). — **472.** Πάνορμος (Πάν, ὄρμος). — **473.** Εὐ, Ζεὺς. — **474.** Ἡ λαμπάς — **475.** Τὸ κανόδι. — **476.** Ἀλκμαίων.

477. Δ Ε Κ Α. — **478.** Π Κ Α Ε Τ Ο Σ. Α Ο Ι Κ Ο Ρ Η. Α Ρ Ο Σ. Α Σ Η Ρ. Α Α Ο. Κ. Ω. Σ.

479—480. 1, Τῆνος, Πίνος, Τίτος, Μῖτος, Μῖσος, Ἴσος, ἔσος, πῶσος, πῶρος, Πάρος. — 2, Κόδρος, κόρος, φῶρος, φῶρος, θάρρος, Θάσος, Κάσος, κάδος, Κάδος.

481. Ρ. Θ Ω Σ. Ε Ρ Μ Η Σ. Σ Ι Α Η Ρ Ο Σ.

482—485. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῆς συλλαβῆς μι, αἱ δὲ σχηματίζονται λέξεις εἶνε: μισητός, μιάρος, Λαμία, ἄμικτος, — **486—491.** 1, Θεμιστοκλής. 2, Ἀριστείδης. 3, Ἀλκιβιάδης. 4, Περικλῆς. 5, Μιλτιάδης. 6, Ἐπαμεινώνδας. — **492.** Πραγματεία κατὰ Ἰουδαίων ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχοῦ Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου. — **493.** ΣΟΦΙΑ, ΝΗΣΣΑ (1, Σόλων. 2, Οχ. 3, Φίλιππος. 4, ἸοΣ. 5, Ἀσία). — **494.** ΚΕΡΚΥΡΑ (1, Λύκος. 2, Σικελία. 3, Κόραξ. 4, Ἄλε-Κτωρ. 5, Πλοῦτων. 6, Πάρος. 7, Ἰσπανία). — **496.** Τοῦ μὲν σώματος σῖτος τροφή, τῆς δὲ ψυχῆς λόγος.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

[Βιβλία διὰ οἰκογενεῖας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἄγροτικός Οἰκίσκος ὑπὸ Σοφίας ἄμην μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοῖδα ὑπὸ Ἀρ. Κουρτίδου μεταφρασθεὶσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαρίεστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Βαῖταν Ζερὸν ὑπὸ Σοφίας ἄμην μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις τῆς τῶν Καύκασον, ἤβη, ἔθιμα, περιπέτεια. Ἄδετον. δρ. 1,50

Εἰς τὴνθάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μένη-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 1,75

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμυον ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηρῶς ἐνδιαφέροντος ἐκ Ῥωσίας διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσέβειου ὑπὸ Ἀρ. Κουρτίδου μεταφρασθέντες Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμυον μεταφρασθεὶσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P.-J. Stahl. Διήγημα Ῥωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Ἡ Μούσα τῶν Παιδῶν ὑπὸ Α. Κατακοζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 παικτικὰ διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμυον ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἄλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσή χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώδος καὶ τῶν ἐπτὰ ἐξαδέλων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίον Ἐμαμένον (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγενῶν καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενεακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἕτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτροπόμενος καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικῶς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὸν ὑπὸ Ν. Β. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ἂν ἕκαστος περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφὴν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστος τομίδιον λεπτὰ 50

Ὁ Πυρροπόλις ὑπὸ Π. Ι. Φέρμυον ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικόν του χαρακτήρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδόστην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χερτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐνδὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλάσσοντες κατακίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσεως τῆς νέας ταίνιας.

Παρακονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

δλ ό θ ε ν εκ Νεραϊγγώδζ πλέον εις Βονωνίαν.»

Εβάνη ευηρεστημένος. «Πόλυ καλά, είπε, είμ' ευηρεστημένος από σε.»

Ηθέλησε ν' αποκριθῆ, αλλά φοβουμένη μήπως ή φωνή της προδώσει την εκ της χαρῆς ταραχάν της, έσιώπησεν.

Εκεινος δ' εξηκολούθησε. «Βλέπω ότι έως ότου ό καίμενος ό Κλέφτιν θεραπευθῆ, θα δύναιμι να σε μεταχειρίζωμαι.»

Αφ' ου δε επληροφορήθη περι της γενομένης εργασίας υπό των μηχανικών, και επανέλαβε προς αυτούς τας συστάσεις αυτού να σπεύσωσιν όσον ήδύναντο, είπε προς την Πετρίναν να τον οδηγήσει εις τό γραφεϊόν του διευθυντοῦ.

«Νά σας δώσω τό χέρι μου; ήρώτησε μετά συστολής.

Και βέβαια, παιδί μου; πώς άλλως θα μ' οδηγήσης; λέγε μου και όταν απαντώμεν εμπόδιον καθ' όδόν, πρό πάντων έχε τον νοῦν σου.

Ω! σὰς βεβαιῶ, κύριε, ότι είμπορείτε να είμπιστευθῆτε εις έμέ!

Βλέπετε ότι είμπιστεύομαι.»

Μετά σεβασμοῦ έλαβε την άριστεράν χεϊρά του, εκάενος δε διά της δεξιᾶς έψηλάφα τό πρό αὐτοῦ κενόν διά της ράβδου του.

Μόλις εξελθόντες του εργαστηρίου εὔρον εμπροσθεν αὐτῶν τὰς εξεχούσας τροχίας του σιδηροδρόμου και ένιμισε καθήκόν της να τω γνωστοποιήσῃ τό πρᾶγμα.

Εδῶ δα εἶνε περιττόν, διότι έχω εις την κεφαλήν μου και εις τούς πόδας μου όλον τό έδαφος των εργοστασίων μου, αλλά τό εἶνε άνωστα τὰ άπρόοπτα εμπόδια τὰ όποια είμπορεῖ να απαντήσωμεν εκείνα πρέπει να μοι λέγῃς ή να προσέχῃς να τα άποφεύγω.»

Οὐ μόνον τό έδαφος των εργοστασίων του είχεν έν τῇ κεφαλῇ του, αλλά και τούς έν αὐτοῖς εργαζομένους, Διερχόμενοι έχαιρέτιζον αὐτόν οἱ εργάται, οὐ μόνον άποκαλυπτόμενοι, ως εάν ήδύνατο να τούς ἴδῃ, αλλά τινες προσαγορεύοντες αὐτόν εξ' ονόματος:

«Καλημέρα, κύριε Βουλφράν.»

Εἰς πολλούς δε, τουλάχιστον τούς παλαιούς άπεκρίνετο ώσαύτως «Καλημέρα, Ίάκωβε» ή «Καλημέρα, Πασχάλη» οὐδόλως λησμονῶν την φωνήν των. «Οτε δε ένυπῆρχεν ένδοιασμός τις έν τῇ μνήμη του, έπερ σπάνιον, διότι πάντας σχεδόν εγίνωσκεν, ἴστατο και ήρώτα

«Δέν είσαι σύ; και έλεγε τό όνομα του εργάτου.

Εάν δε ήπατατο, έλεγε τό διατί.

Οὕτω βραδυποροῦντες, διήνυσαν έν πολλῇ ώρα τό διάστημα τό από των εργοστασίων εις τό γραφεϊόν. «Οτε δε

ώδηγησεν αὐτόν εις την έδραν του, απέλυσεν αὐτήν λέγων:

«Αἰρίον.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Οὕτως την έπιούσαν, την αὐτήν και την προτεραίαν ώραν, ό κ. Βουλφράν είσήλθεν εις τό εργαστήριον, χειραγωγούμενος υπό του διευθυντοῦ· άλλ' ή Πετρίνα δέν ήδυνήθη να σπεύσει εις προϋπάντησιν αὐτοῦ, διότι την ώραν εκείνην κατεγίνετο μεταβιβάζουσα τὰς οδηγίας του αρχιμηχανικοῦ προς τούς εργάτας, οὗς είχε συλλέξῃ, τέκτονας, ξυλουργούς, σιδηρουργούς, μηχανικούς και καθαρά άνευ επαναλήψεων μετεφράζεν ένι εκάστῳ τὰς διδομένας υπόδειξεις, ταυτοχρόνως δε επανελάμβανε προς τόν αρχιμηχανικόν τὰς έρωτήσεις ή τὰς παρατηρήσεις ἄς οἱ εργάται τη άπέτεινον.

«Οὕτω βραδυποροῦντες...» (Σελ. 218, στήλ. α'.)

Βραδέως ό κ. Βουλφράν είχε προσεγγίση και αἱ φωναί εκόπασαν· αὐτός δε διά της ράβδου του έννευσε να εξακολουθήσωσιν ως εάν μη ήτο παρών.

Εν ᾧ δε ή Πετρίνα ευπειθῆς συμμορφούτο προς την παραγγελίαν ταύτην, αὐτός έκυπτε προς τόν διευθυντήν

«Εἰξεύρεις ότι ή μικρά αὐτή θα εγίνετο εξαίρετος μηχανικός; είπεν ήμισφώνως, άλλ' ουχι όμως και τούσον σιγά ώστε να μη τον ακούσῃ ή Πετρίνα.

«Ακριβῶς εἶνε αξιοθαύμαστος δια την κρίσιν της.

Και δι' άλλα ακόμη, νομίζω. Μοῦ μετέφρασε χθές την Ἀγγλικήν εφημερίδα εύστοχώτερον του Κλέφτιν και όμως πρώτην φοράν ανεγίνωσκεν έμπορικόν μέρος εφημερίδος.

Εἶνε γνωστόν τί ήσαν οἱ γονεῖς της; — Ο Ταιλουέλ ἴσως είξεύρει, εγῶ άγνοῶ.

«Όπως δήποτε φαίνεται, ότι έχει δυστυχίαν έλεεινήν.

Τῆς έδωκα πέντε φράγκα την ήμέ-

ραν δια την τροφήν και την κατοικίαν της. — Ένωσῶ την ένδυμασίαν της.» τό φερέμα της εἶνε κουρέλλι· μόνον γούστισσας είδα να φοροῦν φέρεμα σάν τό δικό της. Βεβαίως μόνη της θα έκαμε της σπαρτίδες που φορεῖ.

Και ή φυσιογνωμία της πώς εἶνε; — Εὐφυῆς, εύφυστάτη.

Πονηρά; — Διόλου, τούναντίον εἶνε καλή, εἰλικρινῆς και απορασίαιτική. Η ματιά της τρυπᾶ τοῖνον, και όμως τὰ μάτια της έχουν πολλήν γλυκύτητα αλλά και δυσπιστίαν.

Πόθεν διάβολον μάς έρχεται; — Ἀπ' έδῶ ὄχι βεβαίως.

Μ' είπεν ότι ή μήτηρ της ήτο Ἀγγλίς.

Δέν βλέπω να έχῃ τίποτε Ἀγγλικόν επάνω της, εἶνε άλλο πρᾶγμα, ὄλως διόλου άλλο πρᾶγμα· και εἶνε κομψή, καθόσον μάλιστα ή έλεεινή ένδυμασία της αυξάνει πολύ την ωραιότητά της. Πρέπει μά τό ναί να τό έχῃ φυσικόν να εἶνε συμπαθῆς και έπιβλητική, αφ' ου στέργουν να την ακούδουν οἱ εργάται μας.»

Επειδή δε ό διευθυντής ήτο χαρκτηρῶς τοιοῦτου ώστε να μη παραλίπη ποτε πᾶσαν εύκαιρίαν του να κολακεῖν τόν κύριόν του, όστις ήτο γενναῖος εἰς φιλοδωρήματα, προσέθηκε:

«Χωρίς να την ἴδῃτε έμαντεύσατε τὰ πάντα.

Η προφορά της μου έκαμεν έντύπωσιν.»

Η Πετρίνα και τοι δέν ήκουεν ὄλην την συνδιάλεξιν ταύτην, είχεν όμως άρκάση λέξεϊς πινάς, αἰτινές τη είχον έμπόληση ταραχήν τινα βιαίαν, καθ' ής ήτο ήναγκασμένη να αντιδράσῃ· διότι ὄφειλε να ακούη ουχι τὰ ὀπισθεν αὐτῆς λεγόμεν, και εάν τα μάλιστα τη διέφερον, αλλά κυρίως τούς προς αὐτήν λόγους του μηχανικοῦ και των εργατῶν. Τί θα διενοείτο περι αὐτῆς ό κ. Βουλφράν, εάν διερμηνεύουσα τούς λόγους των μηχανικῶν εξεστόμιζε κωρίαν τινα άποδεικνύουσαν την άπροσεξίαν της;

Εὐτυχῶς είχε περάνη τὰς έπεξηγήσεις της ὅτε ό κ. Βουλφράν την εκάλεσε παρ' αὐτόν.

«Χρυσούλα.»

Ηδη έσπευσε να αποκριθῆ εις τό όνομα τουτο, ὅπερ του λοιποῦ ὄφειλε να εἶνε τό όνομά της.

Ός και την προτεραίαν, εκάθισεν αὐτήν παρ' αὐτοῦ, άλλ' αντί της Ἀγγλικῆς εφημερίδος, τῇ έδωκε προς μεταφρασιν δελτίον του έμπορίου της κανάβεως των Ἰνδιῶν· ὅθεν άνευ αναλητήσεων τῆδε κάκεισε έδέησε να τό μεταφράσῃ επ' άκουρ εις άκρον.

«Επειτα συνέχεια»

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΙΟΣ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΘΡΦΑΝΟΥ

Ελα πάλι 'ς τ' όνειρό μου. γλυκοπόθητη μανοῦλα.

Ελα πάλι 'ς τό πλευρό μου, καθως ήλθες την αυγουλα.

Ω μανοῦλα χαϊδεμένη. Τό παιδί σου σε προσμένει.

Καθως όταν μ' εξυπνοῦσες, μ' ένα πρόσχαρο φιλάκι και γλυκά μου τραγουδοῦσες όταν ήμουνά παιδάκι, ὦ μανοῦλα χαϊδεμένη, έτσι σ' είδα την καυμένη.

Αλλά τῶρ' άπατημένος, εις τό έρμιο τό κρεβάτι, μόνος είμαι, και θλιμμένος πολεμῶ με την άπάτη, και 'ς τό μνήμά σου κλεισμένη σὺ, μανοῦλα χαϊδεμένη!

Αχ μανοῦλα, να 'μπορούσα σάν και πρώτα να κοιῶμαι και μαζί σου να 'ξυπνοῦσα, ὄχι ως τώρα ποῦ άπατῶμαι, και να σ' είχ' άγκαλιασμένη, ὦ μανοῦλα χαϊδεμένη!

Και τὰ κατάσπρα μαλλιά σου και τὰ πόδια να φιλήσω, και 'ς την έρμη την καρδιά σου να 'μπορούσα να χαρίσω την χαρά την περασμένη, ὦ μανοῦλα χαϊδεμένη!

Αλλ' εκάθη τ' όνειρό μου, και την πλάνη μου λατρεύω, και του κάκου 'ς τό πλευρό μου με λακτάρα σε γυρεύω. Αχ μανοῦλα χαϊδεμένη, δέν ακοῦν οἱ πεθαμένοι!

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

ΕΙΣ ΜΕΛΛΩΝ ΗΡΩΣ

Ο οίκισκος των φαίνεται από τό άλλο μέρος της παραλίας· εἶνε πολύ μικρός, μόλις και μετά βίας μεγαλειτερος από τούς θαλαμίσκους των λουτρῶν· άλλ' εἶνε τούσον ευμορφος, μισοκρυμμένος από τό αίγιόκλημά που τον σκεπάζει, ὅστε ὅποιος περνᾷ απ' εκει θα ήθελε να έμνη μέσα.

Αν έμβαινε κανεις θα έβλεπεν ότι όλα εἶνε έν τάξει εις τὰ δύο μικρά δωμάτια. Και πρέπει να εἶνε όλα έν τάξει, διότι πὼς άλλως θα υπῆρχεν αρκετή θέ-

σις δια πέντε ανθρώπους (και με την γάτα εξ);

Την εποχήν αὐτήν έν τούτοις ή μήτηρ λείπει· έχει εργασία εις τό μεταξουργεϊόν· αλλά την αντικαθιστᾷ ή μικρά κόρη της. Αφ' ου τακτοποιήσῃ τὰ πάντα, έρχεται και κάθηται εις την βαθμίδα της θύρας, ὅπου της κρατεῖ συντροφίαν ή γάτα, και νανουρίζει γλυκά τό μικρόν αδελφάκι της, και έχει συγχρόνως τόν νοῦν της και εις τόν μικρόν Πέτρον, ὅστις ὄλην την ώραν τσαλαβουτᾷ εις τό νερόν.

Ο πατήρ της έχει μίαν αλιευτικὴν βάρκαν· εἶνε πολύ μικρά επίσης (ὄλα σὰς έχουν εἶνε μικρά). Αλλά πόσον σικιρᾷ φαιδρῶς επί του κύματος όταν αναχωρῇ ή καίμενη ή βαρκοῦλα! και πὼς επιστρέφει υπερηφάνως όταν επέτυχε τό ψάρευμα και έρχεται καταφορτωμένη!

Φυσικῶτατά ό μικρός Πέτρος έχει την ιδιικήν του βαρκοῦλαν· την έκαμε με τὰ ἴδια του χέρια· όταν εἶνε τρικυμία δέν πολυθασιᾷ εις την θάλασσαν· άλλ' αδιάφορον ό Πέτρος δέν εἶνε μέσα. Όταν την τραβᾷ με τόν σπάγον του, εἶνε βέβαιος ότι θα την επαναφέρῃ εις τόν λιμένα.

Ο Πέτρος εἶνε άνδρεῖος· δέν τα φοβείται τὰ κύματα· ή θάλασσα εἶνε τό στοιχείόν του.

Δέν εἶνε και ιδιική των κάπως ή μεγάλη εκείνη θάλασσα, ήτις φθάνει σχεδόν εἰς εις την θύραν των και εκτείνεται εμπρός των εἰς εκει ὅπου φθάνει τό βλέμμα και παραπέρα· Εἶνε ή φίλη των· την έσπέραν τό τραγουδι της τόν νανουρίζει, και ό Πέτρος αγαπᾷ πολύ τό τραγουδι της θαλάσσης.

Όταν θυμῶσῃ, τό τραγουδι της γίνεται άγριον· άλλ' ό Πέτρος αγαπᾷ πολύ την τρικυμίαν! Όταν μεγαλώσῃ, θα έχῃ μίαν μεγάλην βάρκαν και όταν γίνεται τρικυμία θα πηγαίνῃ μόνος να βοηθῇ τὰ κινδυνεύοντα πλοία.

Αὐτό εἶνε τό όνειρον του Πέτρου.

Γνωρίζει τόν Μπαρμπαλάμπρον, ὅστις εκινδύνευσε πολλάκις έν καιρῶ τρικυμίας, δια να σώσῃ τούς δυστυχεῖς αλιεῖς· και όταν έρχεται την Κυριακήν να καπνίσῃ την πίπαν του, εις τό κατώφλιον της οίκιας των, τὸν έρωτᾷ πόσους έσωσε και πὼς τούς έσωσε. Τὸν ακούη χωρίς να κινήθῃ, χωρίς ν' αναπνήσῃ, και ή καρδιά του κτυπᾷ από μέσα, και οἱ ὀφθαλμοί του εἶνε προσηλωμένοι εις τό μετάλλιον, τό ὅποιον έδωκεν ή Κυβέρνησις εις τόν Μπαρμπαλάμπρον, και τό ὅποιον λάμπει επί του στήθους του.

Εἶνε ὄραϊον πρᾶγμα να εἶνε κανεις γενναῖος και να εκθέτῃ την ζωήν του εις κίνδυνον δια τούς άλλους.

Ο Πέτρος ένόησε τουτο, ακούων τόν Μπαρμπαλάμπρον να διηγῆται, και παρρητῶν τό μετάλλιον του, και όταν ή

θάλασσα εἶνε τρικυμιώδης και την ακούη να βρυχᾶται την νύκτα, όταν αποκοιμάται, εἶνε βέβαιος ότι εις τό όνειρόν του θα ἴδῃ τόν γέροντα Μπαρμπαλάμπρον, μέσα εις τό ακάτιόν του έν μέσω των ὑψηλῶν και άγριων κύματων.

Σήμερον ή θάλασσα εἶνε ήσυχος· τὰ κυματάκια παίζουν ήσυχα εις την άμμον, τούσον ήσυχα «που μόλις τ' ακούει κανεις ν' αναπνέου» λέγει ό Πέτρος.

Εἶνε ὄραϊος καιρός δια τό πλοιαρίον του· δια τουτο πηγαίνει να τό ρίψῃ εις την θάλασσαν· εἶνε τό νερόν εἰς τὰ γόνατα. Δέν χαλᾷ διάλου ὑποδήματα, ό δε σκουφός του δέν εἶνε επάνω εις τό κεφάλι του· και οικονομία γίνεται και περισσότερον εύχαριστημένος εἶνε.

Οὐδε ή ελάχιστη πνοή του άέρος δέν φουσκώνει τό πανί, άλλ' ό Πέτρος τρέχει με ὄλην την δυνάμιν του σύρων τόν σπάγον, και τό καρδάκι τρέχει γρήγορα, γρήγορα, ως να επήγαινε πρίμα...

Ο καιρός περνᾷ. Εἰς την θύραν, ή αδελφή του τραγουδεῖ νανουρίζουσα τό μικρόν, ή δε γάτα την ακούει σοβαρά, ήμικλείστους έχουσα τούς ὀφθαλμούς.

Δέν βλέπω πλειά τόν Πέτρον· τί εγίνε ό Πέτρος; έρωτᾷ εξαφνα ή αδελφή διακόπτουσα τό τραγουδι της.

Η γάτα εκπαιγετσα δια τούς εξαφνικην εκείνην σιωπήν, άνοιγει τούς ὀφθαλμούς της. Ο Πέτρος δέν εἶνε μακράν, ή γάτα τόν βλέπει να έρχεται.

Ερχεται προς την αδελφήν του, με χαμηλωμένη κεφαλήν, σύρων επί της άμμου τό πλοιαρίον του εις έλεεινήν κατάσταση. Τό μεγάλο κατάρτι, τό πανί, τὰ εξάρτια, όλα εγιναν κομμάτια· ό Πέτρος κρατεῖ τὰ συντρίμματα εις την χεϊρά του.

Μαρία, ξεμπερδεψέ μου τα, σε παρακαλῶ. Εγῶ δέν μπορῶ να τα ξεμπελέσω.

Τί! λέγει ή Μαρία γελῶσα· έπεσε έξω τό καρδί σου... με τέτοια γαλήνη;

Ο Πέτρος άνορθώνει την κεφαλήν.

Η Μαρία εἶνε περισσότερον επιτηδεία και ύπομονητική από αὐτόν, τό πλοιαρίον του θα επιδιορθωθῇ μετ' ὀλίγον.

«Επεσε έξω, είπε, μα έκαμα μόνος μου φουρτούνα, εκει πέρα, εις τούς βράχους. Έβαλα τό καρδί μου 'ς ένα λιμανάκι κ' έπειτα με τὰ χέρια μου έννοῦσα τό νερό κ' έκαμε μεγάλα κύματα.

Τό καρδάκι μου έχόρευε, έχόρευε. Τό νερό τινάζονταν πάνω από τό πανί. Πότε έγερνε απ' έδῶ, πότε σηκόνονταν κ' έγερνε απ' εκει...»

Ο Πέτρος εξάπτεται ὀμιλῶν, οἱ δε ὀφθαλμοί του λάμπουν ὄπως και όταν ακούη τόν Μπαρπαλάμπρον.

«Ετρεχα, εξακαλουθεῖ· νοιώθεις... έπρεπε να φθάσω γρήγορα Τό πλοϊόν εκάμε σινιάλα εις τό πέλαγος... ήτανε σε κίνδυνο... είχε χασῆ τό τιμόνι του· χωρίς έμένα θα βούλιαζε... θα βούλιαζε τό κα-

ράβι και θα πνίγονταν οι άνθρωποι. Τέλος πάντων το ἐγλύτωσα!.. το πλήρωμα, το φορτίον, όλα... Η βάρκα μου έσπασε επάνω εις τους βράχους και λίγο έλειψε να χαθώ... Μα τί με νοιάζει... Είμαι ευχαριστημένος πού τους ἐγλύτωσα!

Η εξαφίς του Πέτρου όλονεν αυξάνει. Ο μικρός ναυτικός πιστεύει σχεδόν εις την τρικυμίαν, εις το ναυάγιον, εις τον κίνδυνον τον οποίον διέτρεξε. Βλέπει ακόμη το κινδυνεύον πλοιον εμπρός του, ως να το έσωσε πράγματι, και είνε ευτυχής!... Επί εν τέταρτον της ώρας ο μικρός Πέτρος ήτο ήρωας!

Ητο παιγνίδιον μόνον, άλλ' ωραϊον παιγνίδιον, βραδύτερον όμως, όταν μεγαλώση, όταν γίνη άνδρας, όταν θα έχη την αληθινήν του βάρκαν, το δνειρόν του θα πραγματοποιηθή. Και τότε θα είνε έτοιμος να όρμηση εις την καταγίδα και να κινδυνεύη την ζωήν του με την αυτην γενναϊότητα και την αυτην αποφασιστικότητα.

Ο μικρός Πέτρος θα γίνη τότε εις από τους γενναίους εκείνους άνδρας, των οποίων τα όνόματα είνε γνωστά εις όλας τας άκτας τριγύρω και θα γίνη, όπως εκείνοι, αληθής ήρωας.

ΑΓΙΕΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΕΡΒΙΣΗΣ

Έλαφος περίλυπος και θρηνούσα τα δύο αγαπητά της τέκνα, τα όποια έθανάτωσαν κυνηγοί, εβάζειν εις το δάσος. Αϊφνης βλέπει εμπρός της δύο μικρούς λύκους, οτινες ήσαν έτοιμοθάνατοι από την πείναν. Αλλ' η έλαφος τους έλυπήθη και τους έθρεψε με το γάλα των μαστών της.

Εις γέρων δερβίσης διερχόμενος δια του δάσους εις το συνέθη και εστάθη και παρητήρει με έκπληξιν.

— Ειξεύρεις εις ποίους διδεις το γάλα σου, καί μένη έλαφος; Μήπως τάχα πιστεύεις πως υπάρχουν και ευγνώμονες λύκοι; Είνε άπιστον αυτό το ζώον αυτό που πίνει το γάλα σου θα πιη μίαν ημέραν και το αίμά σου!

— Πολύ πικρά είνε όσα μου λέγεις, ειπεν η έλαφος· έγω δέν τα συλλογίζομαι αυτά· έγω ένα μόνον πράγμα θέλω, να εκτελέσω το ιερόν καθήκον της μητρός· είμαι ευτυχής τρέφουσα τους άλλους· μου το λέγει η καρδιά μου. Θα μου ήτο λυπηρό βάρος το γάλα μου, αν δέν είχα κανένα να το προσφέρω.

Υπάρχουν εις τον κόσμον ευαίσθητοι ψυχαί, οτινες ομοιάζουσι με την έλαφον. Είνε ευτυχεις διότι ευεργετοῦν· θα τοις εφαινετο βάρος ο πλοῦτός των, αν δέν ήδύναντο να κάμωσι δι' αυτού καλόν εις τους άλλους.

[Κατά τον διάσημον ρώσον μυθόγραφον ΚΡΙΑΩΦ]

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΙΑΣ ΜΠΕΤΣΗ ΑΓΓΑΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ήλθεν ο καιρός κατά τον οποίον λυώνουν αι χιόνες και οι πάγοι· η ύγρασία εισδύουσα δια των χαραγμών του πτωχικού οικίσκου, όπου κατοικει η γραία Μπέτση εις εν προάστειον του Λονδίνου, τη έπροξένει σκληρούς πόνους και την ήμπόδιζε να οδηγηση εις το σχολειον τα δύο εγγόνια της.

Την πρωίαν εκείνην ο Ίακωβος επήγε να πάρη το γάλα, άλλ' έχυσε το ήμισυ, κυνηγών ένα σκύλον οστις έπαιζε μαζί του.

— Δέν ειμπορώ να το μαλώσω, ελεγεν η μάμμη· ένα παιδι επτά χρόνων δέν έχει την γνώσι ενός ανθρώπου. Τί δυστυχία να είμαι πτωχή και γραία και να έχω ν' ανατρέψω αυτά τα δύο αγαπητά παιδάκια. Αν ο υίός μου δέν επνίγετο και η νόμφη μου δέν επήγαγε να γίνη οικονομος· εις ένα πλούσιο σπίτι, δέν θα ήμεθα εις τέτοιαν στέρησιν που να μη έχωμε να φάγωμε. Και εν τούτοις τ' αγαπούσε πολύ τα εγγόνια μου· η μητέρα των, αφ' ου δια να κερδίση χρήματα δι' αυτά επήγε να ξενοδουλεύη και τάφησε τόσον μικρά· άλλ' ένα χρόνο τώρα ουτε γραμμα μου έστειλε, ουτε τίποτε δια τα μικρά· ίσως πέθαγε και αυτή η άμοιρη.

Εν φ' τοιουτοτρόπως ελεγεν τον πόνον της η γραία, ο Ίακωβος και η Μαιρη επήγαιναν εις το σχολειον.

Ηγάπων πολύ την διδασκάλισσαν, ητις εμάνθανεν αυτά ανάγνωσιν και τοις εδιδε ζεστήν σούπαν το μεσημέρι· άλλ' ηγάπων επίσης και να παίζουν και πρό πάντων να βλέπουν τα μεγάλα πλοία, τα όποια πλέουν εις τα ύδατα του Ταμείσεως.

— Βλέπεις, αδελφούλα μου; ειπεν ο Ίακωβος· αυτά τα μεγάλα πλοία θα καταβούν εως εις την θάλασσα· θα πάν το φορτίο τους εις την Γαλλίαν και εις άλλα μέρη και θα γυρίσουν όπισω με πολλά χρήματα και άλλα εμπορεύματα. Έγω τα ξεύρω αυτά, γιατί ωμίλησα με ναυτικούς· κ' έγω θα γίνω ναυτικός ώσαν αυτούς και ώσαν τον πατέρα.

— Να μην πᾶς σε ξένον τόπο, Ίακωβε· η γιαγιά θα κλαίη. Ο πατέρας και η μητέρα δέν ξαναγύρισαν.

— Ναί! μα όποιος είνε άνδρας, πρέπει να κερδίη πολλά χρήματα δια τη γιαγιά του και την αδελφή του.

— Αί, μικρέ, εφώναξεν εις ναυτης, οστις εξεφόρτωνε γαιάνθρακα· πηγαίνεις αυτό το μικρό σάκκο εκεί πέρα; δέν είνε μακρυνά· θα σου δώσω δύο δεκάρες.

Δύο δεκάρες! Τί ωραία που θα είνε να φέρη εις την μάμμην το χρήμα τουτο, το όποιον εκέρδιζε με τον κόπον του.

— Το σχολειο, δέν είνε μακρυνά, ειπεν εις την Μαιρη πήγαγε μόνη σου,

σαν μικρή γυναικούλα. Δέν πιστεύω να φοβήσαι· άμα τελειώσω την δουλειά μου θα έλθω κ' έγω.

Όλην την ώραν του μαθήματος η μικρά κόρη εστρεφε τους οφθαλμούς προς την θύραν, ελπίζουσα να ίδη τον αδελφόν της. Την μεσημβρίαν εφαγε την σούπαν της χωρίς όρεξιν, έτοιμος να κλαύση.

Εβράδυασε, ενύκτωσε, και ο Ίακωβος δέν εφαινετο!

Εις τας τέσσαρας όλα τα παιδια εξώρμησαν από την θύραν με φαιδράς φωνας και θορυβώδεις γέλωτας. Η Μαιρη τα παρηκολούθησε λυπημένη, ελπίζουσα εν τούτοις ότι ο αδελφός της την επεριμένεν εις τον δρόμον. Όταν δέ εκείνα διασκορπίσθησαν και το καθεν επήγεν εις την κατοικίαν του, η δέ δυστυχής μικρά εμεινε μόνη επί της ερήμου προκουμίας, η λύπη της εξέσπασεν εις λυγμούς. Εφώναξεν επανειλημμένως τον Ίακωβον. Αλλά καμμία φωνή δέν τη απήντησεν.

Ενύκτωνε· τα μικρά της υποδήματα τα γεμάτα νερόν και λάσπην της εφαινοντο πολύ βαρέα. Ηρχισε δέ και να φοβήται· εβλεπεν εις το σκότος μαύρους ανθρώπους, οτινες ίσως εσκόπουν να την φάγουν· ήκουε μυστηριώδεις και τρομακτικας φωνάς. Οι κυύροι άνθρωποι ήσαν αι σκιαί των γονδρών πασσάλων, εις τους όποιους δένονται αι αλύσεις των πλοίων, αι δέ μυστηριώδεις φωναί, ο φλοῦθος του ύδατος.

Η μόνωσις την κατετρόμαξεν· οι μικροί πόδες της έτρεμον· ήτο πολύ δυστυχής το κοράσιον εκείνο.

Τέλος εις την καμπήν ενός δρόμου, εις καθημένην επί μιάς πέτρας μίαν γυναίκα ωχράν, ητις εφέρει πτωχικήν ένδυμασίαν.

— Κυρία, ανέκραξε, λαμβάνουσα την χεϊρά της· σε παρακαλώ πολύ πήγαίνε με εις τον αδελφό μου, μονάχη μου φοβοῦμαι...

(*Επειτα το τέλος)
ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Θεέ, ούράνιε Πατέρα, με την καρδιά μου ευχαριστώ για το φαγι και το πισοτό που μᾶς χαρίζεις κάθε μέρα.

Ψυχές που μετρομηό δέν έχουν, προσμένουν από σε φαγι χορτα και λουλούδα· ες τη γη να δώσης, για να πιούν προσέχουν.

Και πάλι δέν περνᾶ ημέρα κ' εμᾶς να μη μᾶς θυμηθής, Σ' ευχαριστώ που μᾶς βοηθής. Θεέ, ούράνιε Πατέρα.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Έξ άνεκότου συλλογής]

Η ΦΩΛΕΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ο Στρατής και ο Μαθιός είνε παιδια της τετάρτης του δημοτικού.

Οι γονεις των είνε πολύ καλοί· θέλουν να γίνουν καλοί άνθρωποι τα παιδια των, να μάθουν γραμματα· άλλ' ο Στρατής και ο Μαθιός δέν είνε καλοί.

Εις το σχολειον, αντί να εγουν τον νοῦν των εις τα μαθήματα, συλλογίζονται παιγνίδια και άταξίας.

Μίαν ημέραν ο Στρατής λέγει του Μαθιού, εν φ' ειχε το βιβλίον εμπρός του κ' ελάμνε τάχα πως εδιάβαζε.

— Μαθιέ, Μαθιέ!

— Τ' είνε Στρατή!

— Άκουσε· ες ένα παλιό σπίτι είνε μιά φωλιά κουκουβάγιας.

Ν' αναβούμε στην πάρωμε.

— Καλά, Στρατή· άλλ' πᾶς; πᾶς να σκαρφαλώσωμε;

— Είν' ένα δένδρο κοντά ες το παράθυρο· αναβαίνουμε, πέρνομε την φωλιά κ' εβᾶ πάν κ' οι άλλοι.

— Τι ώρα;

— Το βράδυ, την νύκτα, να μη μας ιδῆ κανείς.

Το βράδυ, εβγήκαν σιγά από το σπίτι των κ' επήγαν προς το χαλασμένο σπίτι.

Είχε βγη το φεγγάρι κ' έριπτε το φῶς εις τη σιωπή της νυκτός.

Πρώτος ανέβηκε εις το δένδρο ο Στρατής· ο Μαθιός ανέβαινε δεύτερος.

Ο Στρατής από κλαδι εις κλαδι επλησίασε εις το παράθυρο· ήτο έτοιμος ν' απλώση το χερί του.

Αλλ' εξαφνα ετραβήχθη όπισω με τρόμον και δλίγον έλειψε να κρημνισθῆ από το δένδρον· και ο Μαθιός εστάθη ακίνητος από φρίκην.

Εις το παράθυρο που το εφώτιζε το φῶς του φεγγαριού, εφάνη άγρία η κουκουβάγια, με νύχια ανοιγμέ-

να, έτοιμη να σπαράξη τα άπονα παιδια που ήρχοντο να κλέβουν τα παιδια της, να καταστρέψουν την ευτυχίαν της.

Ο τρόμος που ενοιωσαν ο Στρατής και ο Μαθιός δέν περιγράφεται· είχαν κιτρινιση, η καρδιά των κτυπούσε σαν σφυρί.

Κατέβηκαν γρήγορα γρήγορα από το δένδρον και έτρεξαν εις τα σπίτια των.

Τους εφάνη ως να τους ετιμώρησε η δικαιοσύνη του Θεού. Και την άλλην ημέραν δέν εσυλλογίζοντο πλέον τέτοια παιγνίδια· επρόσεχαν εις το μάθημά των· εγιναν καλά παιδια και τ' αγαπούν τώρα όλοι.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 214).

«*Αξιότιμε κύριε λοχαγέ,*
Θλιβερόν καθήκον ἐκτελῶν σὰς ἀναγγέλλω τὸ δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ἐπληξε τὴν οἰκογένειάν σας. Ἡ κυρία Βλένου ἡ ἀφοσιωμένη μάμμη ἡ ὁποία εἶχεν ἀφοσιωθῆ με τὴν αὐταπάρνησιν εἰς τὴν ἀνατροφήν τῶν ἐγγόνων της, ἀπέθανεν αἰφνιδίως.

Ἡ κυρία αὐτὴ δὲν εἶχεν ἰδικὴν της περιουσίαν, ἀλλ' ἔζη ἀπὸ τὴν σύνταξιν της, τὴν ὁποίαν ἐδίδεν εἰς αὐτὴν τὸ κράτος, ὡς χήραν ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ. Δὲν εἶχε δὲ κανένα συγγενῆ ζῶντα, πλὴν τοῦ γαμβροῦ της, τοῦ πατρὸς τῶν τέκνων της. Ἀλλ' ὅπως ἤξευρετε, ἀξιοῦμαι εἰς τὰς Μεγάλας Ἰνδίας, καὶ διαμένει ἐκεῖ ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ἡ σύζυγός του.

Ἐγγραφα ἀμέσως εἰς τὸν ἀνεψιὸν σας, διὰ νὰ τῷ ἀνακοινώσω τὸ νέον δυστύχημα, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ λάβω ἀπάντησιν πρὶν παρελθόντων ἡμερῶν.

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ τί θὰ γίνοντο τὰ ὄρφανά, ἄνευ πόρων, ἄνευ συγγενῶν εἰς τὴν πόλιν μας οἱ ὁποῖοι νὰ τα βοηθήσουν;

Ἐζήτησα τὰ ἐγγραφα τῆς οἰκογενείας — τὸ ἐπάγγελμά μου μοὶ διδῆ τὸ δικαίωμα τοῦτο — τὸ δὲ μεγαλύτερον τῶν παιδιῶν μοὶ ἀνεκοίνωσεν ὅτι εἰς Λοθαριγγίαν εὐρίσκειται εἰς θεῖος τοῦ πατρὸς τῶν ἀπεράσιστα λοιπὸν νὰ σας γράψω καὶ νὰ κάμω γνωστὴν τὴν προσωρινὴν ἐγκαταλείψιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται τὰ τέσσαρα ὄρφανά. Ἡ ἡλικία των, ἡ χάρις των, οἱ εὐγενεῖς τρόποι των ἐκίνησαν εἰς ἄκρον τὸ ἐνδιαφέρον μου ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τοῖς ἔδωκα προσωρινῶς ἄσυλον.

Ἀλέγω προσωρινῶς. Βεβαίως δὲν μετανοῶ διότι ἔλαβα τὰ παιδιά ὑπὸ τὴν στέγην μου· ἀλλ' ἡ οἰκία μου εἶνε μικρά, ἔχω ὀκτῶ τέκνα, ἡ γυναῖκα μου κ' ἐγὼ δέκα καὶ δύο ὑπηρετὰ δάδεκα — δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατόν νὰ τα διατηρήσω μαζὶ μου ἐπὶ πολὺ.

Ἄλλως δὲ θὰ προσέβαλλον τὴν καρδίαν σας, τὸν στρατιωτικὸν σας χαρακτῆρα, τὴν πρὸς τὴν οἰκογένειάν σας ἀγάπην, καὶ μόνον ἂν ὑπέθετα ὅτι δὲν θὰ δεχθῆτε εὐχαρίστως τὰ ἀγγελῆματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα σὰς ἀποστέλλει τὸ θελημα τοῦ Θεοῦ.

Νομίζω λοιπὸν, ὅτι συμμορφουμαι πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας, πρὸς τὰς διαταγὰς σας μάλιστα, καθιστῶν γνωστὸν εἰς ὑμᾶς ὅτι οἱ μικροὶ ἀνεψιοὶ σας θὰ εἶνε ἔτοιμοι ν' ἀναχωρήσουν εὐθὺς ὡς μοὶ γράψετε.

Ἀναμένων τὴν ἀπάντησίν σας διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ

Ταπεινὸτατος ὑμῶν θεράπων
Ἀντώνιος Λεγωνίδης
συμβολαιογράφος.

»*Υ. Γ. Θεωρῶ καθήκον μου νὰ σας γνωστοποιήσω, ὅτι εἰς ἐκ τῶν φίλων τῆς μακαριτίδος μάμμης ἀναχωρεῖ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας εἰς Χ. μικρὰν πόλιν ὀλίγον ἀπέχουσαν τῆς κώμης σας ἢ εὐκαιρία εἶνε μοναδικὴ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν μικρῶν.»*

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην βαθεῖα κατὰ πληξίς διεδέχθη ἐν τῷ λοχαγῷ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς παραφορᾶς.

Ἡ ἀδελφὴ του συνήνωσεν ὀρμηφύτως τὰς χεῖρας, μὴ τολμῶσα λέξιν νὰ εἴπῃ πρὶν ἢ μάθῃ τὰς διαθέσεις τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἡ εἰδήσις τῆς ἐλευθέρως ἐνός παιδίου εἰς τὴν ἡσυχον κατοικίαν των δὲν θὰ τὴν ἐτάραττε καὶ τόσο πολὺ. Ἡ κανονικὴ, μονότονος ἐκείνη ζωὴ, ἡ ἄνευ ὠφελείας διὰ τοὺς ἄλλους, τῇ εἶχε φανῆ πολλὰκις ὡς σφάλμα· πλὴν δὲ τούτων ἡ καρδιά ἐκάστης γυναικὸς δὲν κρύπτει εἰς τὰς μᾶλλον ἀποκρούτους πτυχὰς της, μητρικὴν στοργήν.

Ἐν τούτοις ὁμως ἐταράχθη, ὡς βεβαίως πᾶσα γυνὴ θὰ ἐταράττετο ἐν τῇ θέσει τῆς Σουλβίας.

Δὲν ἤρχετο ἐν μόνον παιδίον, ἀλλὰ τέσσαρα· τέσσαρα παιδιά ἐπιπτον αἰφνιδίως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ὡς ἀερόλιθοι.

Αἱ ὠραταὶ ἡσυχὸι ἡμέραι, ἡ ἡσυχὸς εὐτυχία, αἱ ἀγαπητὰ ἐργασίαι ἐμελλον νὰ παρελθόντων διὰ παντός. Τὴν τάξιν, τὴν ἀκριβεῖαν ἐμελλε νὰ διαδεχθῆ θόρυθος, ἀταξία, ἀκαταστασία. Καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ λοχαγοῦ ἐδύλεπεν ἤδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της πλῆθος ἐνδυμάτων τρυπημένων εἰς τὰ γόνατα καὶ τοὺς ἀγκῶνας καὶ περιποδίων ἐχόντων ἀνάγκην ἐπιδιορθώσεως.

Ὁ λοχαγὸς ἐθεώρει τὸ πρᾶγμα ἀκόμη τραγικώτερον. Κατ' ἀρχὰς ἐξανέστη κατὰ τοῦ αἰφνιδίου ἐκείνου βάρους, τὸ ὁποῖον ἐφόρτωνεν εἰς τὴν βράχιν του ὁ ἀγαθὸς συμβολαιογράφος.

Ὁ συμβολαιογράφος, ὅστις εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἔχῃ ὀκτῶ παιδιά, δὲν ἐνόησε βεβαίως ποῖον τρόπον ἐπέπνεεν εἰς ἀνθρώπους ἀνυπάρχοντος τὸ ἥμισυ τῆς λεγεῶνος ταύτης. Τὴν πρώτην του ἐντύπωσιν λοιπὸν ἐξέφρασεν ὁ λοχαγὸς διὰ τοῦ γρόνθου ὅστις συνέτριψε τὰ διάφορα δοχεῖα. Ὁ φοβερὸς κρότος, τὸ θλιβερόν θέαμα, ἡ βιαιότης τοῦ λόγου τοῦ γηραιοῦ στρατιωτικοῦ, ἐτάραξαν καὶ τὴν οἰκονόμον Μαρϊάνναν· ἐπεὶ αὐτὴ ἡ συγκίνησις ἐφθασε μέχρι τῆς ψυχῆς τοῦ καλοῦ Ἀγίουστίνου ὡς καὶ ὁ Μαῦρος καὶ ὁ Μπιμπῆς εἶχον ταραχθῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἐν τούτοις, ὡς το εἴπωμεν ταχέως πρὸς τιμὴν τοῦ λοχαγοῦ, δὲν διήρκεσε

πολὺ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ λοχαγοῦ ἢ σφίγξ νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὸ ἐπιβαλλόμενον αὐτὸν καθήκον.

Ἦτο ἐντιμὸς ἄνθρωπος καὶ μεγαλόφρων.

Δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπωθήσῃ τὰ δυστυχεῖς παιδιά, τὰ ἐγκαταλειμμένα, ὁποῖον ἦτο ὁ μόνος συγγενής.

Ἄν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν ἐκείνων ἀφ' ἐνός καὶ τῆς διοικήσεως ἐνός λόγου ἀφ' ἐτέρου, τὸν ποῖον νὰ ὀδηγήσῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν μάχην, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐπὶ τίμα μετὰ μεγάλης προθυμίας τὸ δέουσαν ἐποίησεν. Ἄλλ' οὐδεὶς τὸν ἠρώτα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τί ἐπεθύμει· ὁ συμβολαιογράφος ἀνέμενε τὰς διαταγὰς του. Τὸν λοχαγὸς ὁ διατάττων, ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος ὁ λοχαγὸς ἐπρεπε ἀπλῶς ὑπακούσῃ.

Ὅπως ὅποτε ἐπρεπε ν' ἀπαντήσῃ τὴν ἀπάντησιν δὲ ταύτην ἐγράψεν μετὰ πολλοῦ κόπου.

Ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς ἀνέκα πολὺ τεχνικώτερον ἐκράτει τὸ ξίφος τὴν χεῖρά του, παρὰ τὴν γραφίδα τῆς δεξιᾶς του, καὶ τὸ πρᾶγμα καθίστατο δυσκολώτερον διότι δὲν ἤθελε νὰ προδώσῃ τὴν ἐξουσίαν ὑπὸ τῆς ὁποίας κατεῖχετο.

Εἰκοσάκις ἐγράψε καὶ ἐξέεργασε ἐπιστολὴν ὅτε μὲν εὐρίσκων αὐτὴν πρὸς σύντομον, ἄλλοτε πολὺ μεγάλην, ἢ πρὸς τεταραγμένην.

Τέλος πάντων ἀσθμαίνων, καθίπτων ἀπληπισμένους κατῴρθωσε νὰ γράψῃ τὸν συμβολαιογράφον ὅτι ἐδέχετο νὰ σταλθῇ τὰ τέσσαρα παιδιά ἐπιφορτωμένους τὴν εὐκαιρίαν τὴν ὁποίαν ἀνέφερε.

Ἐπεὶ δὲ ἐξῆλθε νὰ ἀναπνεύσῃ, δροσισθῆ καὶ καταπραῦνῃ τὴν νευρὰν του ταραχθῆ.

Ἡ Σουλβία κατ' ἀρχὰς ἤρχισε νὰ σπινθίσκῃ· ἐπεὶ αὐτὴ ἐμέμνη τὸν ἑαυτὸν τὸ ὅτι ἦτο φίλαυτος καὶ δὲν ἐνόησε νὰ ἐπιφέρει διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐπεὶ δὲ τὸ πρὸ παντός καλὴ οἰκοκυρά, ἐσκέφθη ἑτοιμάσῃ τὸ ταχύτερον τὰ δύο δωμάτια τὰ ὁποῖα θὰ ἐχρησίμευον ὡς κοιτῶνες τῶν τεσσάρων παιδιῶν. Τὰ δύο ἐκεῖνα δωμάτια, τὸ ἐν κόκκινον καὶ τὸ ἄλλον πρᾶσινον, ἦσαν πρὸ πολλοῦ κλειστά, εἰς δὲ ἀνάγκην πολλοῦ ἔσκασιματος.

Ἄλλο ζήτημα ἀδημονίας. Τί θὰ εἴποι ἡ Μαρϊάνα; Αὐτὴ προσθάνθη πως τὸ ὄραν τοῦ γεύματος τὴν συνωμοσίαν ἠέτεκταίνετο κατὰ τῆς ἡσυχίας της τῆς ἀναπαύσεώς της.

Ὅτε τὴν μεσημέριαν ἔφερε τὴν σκεπασμένην τραπεζάν, ἤκουσε τὸν λοχαγὸν νὰ λέγῃ με φωνὴν μελαγχολικὴν πρὸς τὴν ἀδελφὴν του.

— Ὅσο συλλογίζομαι πως ἐπιταχίσει ὀλίγες ἡμέρας θὰ ἔχωμε τέσσαρα παιδιά διὰ τὸ ἡσυχὸ σπιτάκι μας!

[Ἐπεται συνέχεια]. ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΗΤΡΟΥ

Η ΠΛΕΟΥΣΑ ΟΙΚΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 211)

Περὶ τὴν ἑσπέραν, ἰσχυρὸς κρότος ἀκούσθη ὡς νὰ ἐξεπυροκρότουσαν δεκάκων κανονίων συγχρόνως· οἱ ναῦται ἀπετήρησαν πρὸς τὸ πέλαγος· ὁ πελώριος ὄγκος τοῦ πάγου εἶχε καταποντισθῆ. Ὁ πλοίαρχος ἠρώτησε τὸν Χάνε, εἰ μὴ ἐκ τῶν δύο ναυαγῶν, ὅστις ἦτο κατὰστασιν νὰ ὀμιλήσῃ, διότι ὁ ἀλλοῦ ἐξῆπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης μόλις ἐκτενεῖν.

— Εἰς ποῖον ἔθνος ἀνήκετε;
— Εἴμεθα Νορβηγοί, ἀπεκρίθη ὁ Χάνε· τὸ πλοῖόν μας ἐλέγετο Χριστιανία, καὶ εἴχαμεν ὑπάγῃ νὰ φερθεῖσμεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰσλανδίας. Ἐν ᾧ εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ κάμωμεν ἀνὰ διὰ νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, μία φορὰ τρικυμία μᾶς ἐσκουήθησε βορεινὰ καὶ ὀμίχλη μᾶς ἐπερικύκλωσε· ἀφ' ἐπὶ ἐπαλαίσαιμεν ἐβδομάδας μετὰ τὰ κύματα μᾶς τράβηξαν τὰ ρεύματα, μᾶς ἐπὶ ἔσαν οἱ πάγοι ἡμεθα ἐννεα· οἱ ἄλλοι εἶχαν ἀποθάνῃ· τοὺς ἐθανάτωσεν ἡ πένεια, αἱ στερήσεις, τοὺς ἀρπάξαν τὰ ἄρθρα. Τότε ἤρχισεν γὰ μᾶς ἐνα μαρτύριόν που δὲν περιγράφεται. Τὸ κρῦον τοῦ καθήμερα φοβερώτερον· αἱ νύκτες ἀτελείωτοι· ἐξοῦσαιμεν ὅπως ὅπως ἀπὸ τῆς τροφᾶς που εἶχαν ἀπομείνῃ μέσα τὸ πλοῖον· τὰς πρώτας ἡμέρας ἐπίαμε μερικὰ θαλασσινὰ πουλιά· ἀλλὰ ὀλίγο, ὅταν ἐγένετο ἄφαντος πλιά ὁ πλοῖον, ἐγένετο καὶ αὐτὰ ἀπὸ τότε ὡς τροφὴν μᾶς εἴχαμεν ἀλατισμένα ψάρια, δύο ἢ τρία βαρέλια γαλέτες, καὶ ὀλίγο ροῦμι ἢ λάδι.

Ἡμεθα τόσο λυπημένοι που δὲν ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸν νοῦ μας ὅτι εἰμπορούσαμε νὰ πάθωμε κάτι χειρότερον ἀκόμη.

Εἴχαμε λάθος· μίαν νύκτα μᾶς ἐξοκλήσαν φοβεροὶ τριγμοὶ ὁ ξυλουργὸς ἐπέπνεεν τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου· ἡ Χριστιανία ἐξηρθάνετο ἀπὸ τὴν φοβερὰν πρᾶσιν τῆς συστολῆς τοῦ παγωμένου ὑδάτος.

Τότε κατεσκευάσαμεν τὸ ἀπὸ πάγον ἄσπιτον ἡμᾶς, διότι τὸ πλοῖόν μας εἰμπορούσε νὰ κομματιασθῆ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Δὲν ἄρχισεν νὰ φανερωθῆ ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἀρρώστεια ποῦ πρῆσκονται τὰ ἄρθρα. Ἐπτά σύντροφοί μου ἀπέθαναν. Ἐπιπλέον ὀλίγο θὰ πάγῃ καὶ ὁ ὄγκος. Ὅλους τοὺς ἔθαψα εἰς τὸν ἴδιον ἄκκον καὶ τοὺς ἐσκέπασα με σινδόνι ἰσχυροῦ... καὶ εἶπα γι' αὐτοὺς τὰς τελευταίας εὐχὰς...

Ἡ διήγησις τοῦ Χάνε συνεκίνησε μετὰ δακρύων τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ὅστις ἐν τούτοις ἦσαν συνηθισμένοι εἰς τὸν κίνδυνον τῆς θαλάσσης.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ὁ Ἐρικ ἠρώτησε.
— Μήπως ἤκουσατε τίποτε διὰ τὴν Φιονόριαν;
— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Χάνε.

Ὁ ἕτερος ναυαγὸς κατέβαλεν ὅσον ἄγωνα ἠδύνατο καὶ ἐσήκωσε τὴν χεῖρά του ὡς νὰ ἤθελε νὰ ὀμιλήσῃ. Ἀλλ' οὐδεμία λέξις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Τότε μετὰ πολὺν κόπον ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸ θυλάκιον τοῦ ναυτικοῦ χιτῶνός του μικρὸν τετράγωνον πανίον, τιλυγμένον με πολλὴν προσοχὴν, καὶ το ἔτεινε πρὸς τὸν πλοίαρχον. Ὁδοῦς το ἐξεδίπλωσε καὶ ἀνέγνωσε τὰς λέξεις ταύτας, χαραγμῆνας δι' ἀνθρακός.
«*Τὸ παρὸν νὰ δοθῆ εἰς τὴν κυρίαν Ἰγχεβοργ Χάραλδ.*
«*Ἀγαπητῆ μου γυναῖκα,*
«*Υἱάρινε, καὶ σὺ ἀγαπητῆ μου κόρη Ἐλγα.*
«*Ὁ πλοίαρχος τῆς Φιονόριας Χάραλδ.*

Ὁ Ἐρικ ὤρμησε πρὸς τὸν ἐτοιμόθνατον ναυαγόν.
— Σὺ... σὺ εἶσαι... θεῖε Χάραλδ; καὶ δὲν σ' ἐγνώρισα... καὶ δὲν το ἐμάντευσα!

Ἐλαβε δὲ τὰς χεῖράς του καὶ τὰς ἐφίλει μετὰ παραφορᾶς.
Ὁ Χάνε εἶπε τότε ὅτι ἡ Χριστιανία ἐν καιρῷ τρικυμίας παρέλαβε δύο δυστυχεῖς ναυαγούς, οἵτινες ἐκρατοῦντο ἀπὸ ἐν σύντριμμα ἴστού· τὸ πλοῖόν των εἶχε συντριφθῆ εἰς τὰς ἀκτὰς ἐκείνας.

Πῶς δὲ αὐτός, ὁ πηδαλιούχος Χάνε, ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα τῶν δύο ἐκείνων δυστυχῶν, ἀφ' οὗ ὁ εἰς μὲν ἀπέθανεν εὐθὺς ὅτε τον παρέλαβον ἐπὶ τῆς Χριστιανίας, ὁ δὲ ἄλλος ἦτο βιώβιος, ἀφ' ὅτου ἐσώθη ὑπὸ τῶν νορβηγῶν ναυτῶν.

Εἰς τὴν παράφορον χαρὰν του ὁ Ἐρικ ἠρώτα τὸν δυστυχῆ Χάραλδ καὶ τῷ ὠμίλει περὶ τῆς Ἐλγας.

— Εἶσαι καλλίτερος;... Ναι;... ὦ! τί εὐτυχῆς που θὰ εἶνε ἡ Ἐλγα!... καὶ ὅσο συλλογίζομαι πως ἐγὼ θὰ σε πᾶγω ὀπίσω... Καὶ ἡ θεῖα Ἰγχεβοργ... ἔχουσε τόσα δάκρυα... νὰ εἴξευρες... ὦ, τί εὐτυχῆς που εἶμαι... θεῖε Χάραλδ, ὠμίλει μου...

Ἀλλ' ὁ ἰατρὸς τοῦ πλοίου τον ἔσυρε μακρὰν τοῦ θαλαμίσκου ἐκείνου.
— Κύριε Ἐρικ, εἶπε, μὴ ὀλιγοστεύετε τὰς ὀλίγας στιγμάς, αἱ ὁποῖαι μένου ἀκόμη εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ναυαγόν.

— Τί; κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ; ἀνέκραξεν ὁ Ἐρικ.
Ὁ ἰατρὸς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του.
— Σῶσέ τον, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σῶσέ τον! παράτεινε τοῦλάχιστον τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ εἰμπορέσῃ νὰ ἐναγκαλισθῆ ὅσους ἀγαπᾷ.

Ἀλλ' ὁ γηραιὸς ἰατρὸς ἐξηκολούθει νὰ σείῃ τὴν κεφαλὴν

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω τίποτε, παιδί μου.
— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρικ, ἀφ' οὗ ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ φρικώδη θάνατον, κάνεις δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ του δώσῃ ζωὴν μερικῶν ἡμερῶν!

— Ἐρικ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς με φωνὴν σοβαράν. Ἐκείνος ὁ ὁποῖος σε ὠδήγησεν εἰς τὴν δύσκολον ἐπιχείρησίν σου, εἰμπορεῖ καὶ ἐμεῖ νὰ βοηθήσῃ.

Ἐν τούτοις ὁ Βόρειος Ἀστὴρ ἔπλεε πλησίον πρὸς τὴν νῆσον Δίσκον· μετὰ δύο ἡμέρας προσωρμίσθησαν εἰς τὸν ὁμώνυμον ὄρμον. Ὁ Ἐρικ ἦτο παρὰ τὸ πηδάλιον· ὁ ἀγαθὸς ἰατρὸς ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς.

— Λοιπὸν, νεαρέ μου φίλε, ποῖαν εἶδησιν φρονεῖς ὅτι σοῦ φέρω σήμερον περὶ τοῦ θεοῦ Χάραλδ;
Ὁ Ἐρικ ἀνεφώνησεν.
— Ἐσώθη βέβαια!

— Τὸ ἐλπίζω τοῦλάχιστον· ἐν πάσῃ περιπτώσει πρέπει νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ νὰ μὴ τον κουράζῃς· εἶνε εἰς θέσιν νὰ ὀμιλήσῃ τέλος πάντων.

ὦ! πόσον ὠραίας συνομιλίας συνῆψαν ὁ πατήρ τῆς Ἐλγας καὶ ὁ μνηστὴρ της· πόσα πράγματα εἶχον νὰ εἴπουν· ἐπειτα ἤρχοντο διαλείμματα σιωπῆς κατὰ τὰ ὁποῖα ἔμενον πλησίον ἀλλήλων ὀνειροπωλοῦντες τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν χαρὰν ἡ ἐπιστροφή των.

Ἦσαν ἀκόμη παραδεδομένοι εἰς τὰ σχέδιά των καὶ τὰς ἀναμνήσεις των ὅτε ὁ Βόρειος Ἀστὴρ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Δίσκου. Μία ἀγγλικὴ κορβέτα ἀπέπλεε τὴν στιγμὴν ἐκείνην διευθυνομένη εἰς Κοπενάγην. Μόλις εἶχον καιρὸν νὰ σταλθῶσιν ὀλίγον γραμμᾶς.

— Γρήγορα, Ἐρικ, γράψε, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος Χάραλδ, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἀνέλαβεν ὅλην τὴν νεανικήν του ῥώμην· με φωνὴν δὲ ἐνθονον ὑπηγόρευσεν εἰς τὸν μνηστῆρα τῆς θυγατρὸς του.

«*Ἀγαπητῆ θεῖα,*
Δοξάσατε τὸν Θεόν· ἀνακάλυφα τὰ ἔργα τῆς Φιονόριας καὶ τοῦ πλοίαρχου της· τὸ πλοῖον εὐρίσκειται εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τὸν πλοίαρχον θὰ σας ἐπαναφέρω μετ' ὀλίγον. Με ὄλην τὴν ἀδυναμίαν του σὰς φιλεῖ πολὺ πολὺ.

Ἐρικ».

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΙΣΕΝΟΣ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Τώρα, εις τὰς διακοπὰς, εις τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὴν κόπωσην τῆς συντόνου μελέτης καὶ τὰς σωματικῶν ἐξετάσεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικὸν διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητριάς δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»;

Τίς γονεὺς δὲν θὰ προτιμῆσιν τὴν «Διαπλάσιν» παντὸς ἄλλου ἀναγνώματος διὰ τὰ προσφιλέα τέκνα του, ἀφοῦ οὐκ ἔστι μόνον τερπνότερον καὶ καταλληλότερον δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν γλώσσάν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθυνότερον;— Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον ἐτιμῶντο φρ. 2,50 ἑκάστος

προσφέρονται τώρα εἰς τιμὴν ἀπίστευτος εὐθυνῆν, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, καὶ φρ. 2,00 διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ— Ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν— οἱ ἐξῆς 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»:

- 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 13ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλοῦμενοι καὶ χωριστὰ ἑκάστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειράς ἐξαιρούμενοι 7 τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξητλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου, 12ου, 13ου καὶ 14ου τόμου πρὸς φρ. 2,50—τοῦ 10ου φρ. 4—καὶ τοῦ 2ου φρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμυδὸν ἐξουλοῦμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἑκάστος κοστῆται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελεσθὲν ἀποτελεσθὲν βιβλίον ἐκ μεγάλων εἰκόνων 192, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικιλίας, ἐξῆς ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τῆς ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα:

- Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρωας, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερθάνιον, ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεταῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγέλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματικὸν ἄρθρον) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν:

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» οἴκῳ Διόλου, ἀριθ. 119. Εἰς Ἀθήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παραγωγῆς εἰς τὴν γὰρ ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδὰς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. 7. Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Ἰουλίου 1895

Ἔτος 17ον.— Ἀριθ. 29

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ. ΓΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΛΩ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια ἴδε σελ. 217]

Καί, ὡς τὴν προτεραίαν, ὅτε ἔληξεν ἡ παράσις, τῇ εἶπε καὶ τὸν ὠδήγησε ἐπὶ τῶν διαδρόμων τοῦ ἐργοστασίου, ἀλλ' ἦν ἐν ᾧ ἐβάδιζον, ἠρώτα αὐτὴν.

— (Μοὶ εἶπες, ὅτι δὲν ἔχεις μητέρα; πότε ἀπέθανε;

- Πρὸ πέντε ἐβδομάδων. — Εἰς Παρισίους; — Εἰς Παρισίους. — Καὶ ὁ πατήρ σου; — Ἀπέθανε πρὸ ἕξ μηνῶν».

Κρατῶν τὴν χεῖρά τῆς ἠσθάνθη ἐκ τῆς συσπάσεως αὐτῆς πόσον λυπηρὰ ἦτο ἐκ τῶν ἀνικμηθῶν συγκινήσεως αὐτῆς. Ἦθεν δὲν ἀφῆκε μὲν τὸ θέμα τοῦ, παρῆκεν δὲ μὲν τὰς ἐρωτήσεις αἰτινες ἀπέρρον ἐκ τῶν ἐρωτήσεων εἰς ἃς εἶχεν ἀπεκρίθη.

— Τί ἔκαμνον οἱ γονεῖς σου; — Εἴχαμεν ἕνα ἀμάξι καὶ ἐπούλουσμεν.

— Εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων; — Πότε εἰς ἕνα τόπον καὶ πότε εἰς ἄλλον ἐταξιδεύαμεν.

— Καὶ ἂν οὐ ἔχασες τὴν μητέρα σου ἀφῆκες τοὺς Παρισίους; — Μάλιστα, κύριε.

— Διότι μ' ἔβαλεν ἡ μητέρα νὰ τῆς υποκοσθῶ, ὅτι δὲν θὰ μείνω εἰς τοὺς Παρισίους, ὅταν αὐτὴ δὲν θὰ εἶνε πλέον ἐκεῖ; καὶ νὰ ὑπάγω εἰς τὰ βόρεια μέρη, εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρὸς μου.

— Τότε διατί ἤλθες ἐδῶ; — Τὸν καιρὸν ποῦ ἀπέθανεν ἡ μακαρίτισσα ἤλθαμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πωλῶσμεν τὸ ἀμάξι μας, τὸν γάϊδαρόν μας, τὰ ὀλίγα ὑπάρχοντά μας, καὶ τὰ χρήματα αὐτὰ ἐξωδεύθησαν εἰς τὴν ἀσθένειαν τῆς. Καὶ ὅταν ἐβγήκα ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον, μοῦ ἔμεναν πέντε φράγκα καὶ τριάντα λεπτά, τὰ ὅποια δὲν μ' ἔσθαναν νὰ πάγω μετὰ τὸν σιδηρόδρομον. Τότε ἀπεφάσισα νὰ ταξιδεύσω περὶ τῆς.

Τοῦ κ. Βουλφρὰν οἱ δάκτυλοι ἐκινήθησαν βίαιως, αὐτὴ δὲν ἐνόησε τὴν αἰτίαν.

— «Νὰ με συγχωρήσετε διότι σὰς ζαλίζω, κύριε; λέγω βέβαια πράγματα περιττά.

— Δέν με ζαλίζεις; τούναντιαν εὐαρεστοῦμαι, διότι βλέπω ὅτι εἶσαι ἀξιόλογον κορίτσι; ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι ἔχουν θέλησιν, θάρρος, ἀπόφασιν, οἱ ὅποιοι δὲν ἀφίονται εἰς τὴν τύχην» καὶ ἀφ' οὗ εὐαρεστοῦμαι ὅταν ἀπαντῶ αὐτὰ τὰ πρότερά μου εἰς τοὺς ἀνδρας, ἔτι μᾶλλον εὐαρεστοῦμαι ὅταν τα εὐρίσκω εἰς παιδία τῆς ἡλικίας σου.

— Λοιπὸν ἀνεχώρησε με πέντε καὶ τριάντα εἰς τὸ θυλακίόν σου.

— Μὲ ἕνα μαχαίρι, ἕνα κομμάτι σαποῦνι, μίαν δακτυλήθραν, δύο βελόνες, κλωστήν καὶ ἕνα χαρτὴν ὀδοπορικόν, αὐτὰ εἶνε ὅλα ὅλα.

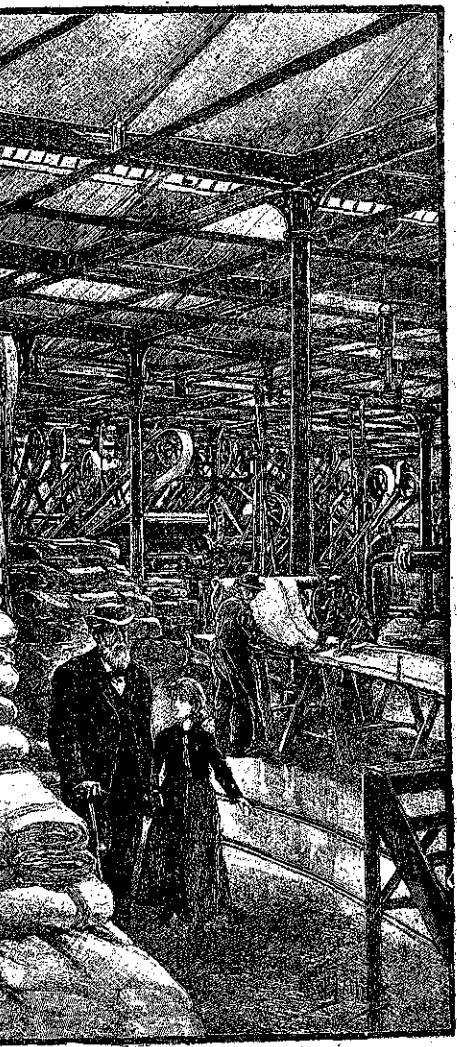
— Εἰξεύρεις νὰ μεταχειρίζεσαι χάρτην;

— Χρειάζεται καὶ αὐτὸς ὅταν κανεὶς ταξιδεύῃ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον; αὐτὰ ἦσαν ὅλα ὅλα ποῦ εἶχα σωθῆ ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ ἀμαξιοῦ μας».

Ὁ κ. Βουλφρὰν διακόπτων τὴν ἠρώτησιν—

— Εἶνε ἐν δένδρον μεγάλον ἀριστερά μας, δέν εἶνε ἀλήθεια;

— Μὲ κάθισμα τριγύρω, μάλιστα, κύριε.

Τὸν ὠδήγησε διὰ τῶν διαδρόμων τοῦ ἐργοστασίου. (Σελ. 225, στήλ. α')

— Πᾶμε ἐκεῖ; θὰ εἴμεθα καλλίτερα εἰς τὸ κάθισμα».

Ὅτε ἐκάθισαν, ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν τῆς, οὐδόπως φροντίζουσα πλέον νὰ τὴν ἐπιτέμνη, διότι ἐβλεπεν ὅτι ὁ κ. Βουλφρὰν ἠκούσθη μετὰ προσοχῆς.

— Ἄδεν σου ἦλθε νὰ ἀπλώσῃς τὸ χερί σου; ἠρώτησεν ὅτε διηγήθη τὰ μετὰ τὴν ἐξοδὸν τῆς ἐκ τοῦ δάσους ὅπου εἶχε καταβραχῆ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 15 Ἀυγούστου ε.ε.

607. Λεξιγράφος. Εἶνε γλυκὸ τὸ πρῶτόν μου, πούθι δὲ τὸ δευτέρον μου. Καὶ παροκτόνος βασιλεὺς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

608. Συλλαβογράφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε νησί, τὸ δευτέρον μου εἶσαι σύ, τὸ τρίτον μου φωτίζει, τὸ σύνολον σφυρίζει ἅς εἶνε καὶ ποῦλι.

609. Στοιχειογράφος. Βῆ νὰ γράψῃς, γὰ νὰ σβύσῃς. Καὶ βεβαίως θ' ἀπορήσῃς. Πῶς, χωρὶς νὰ κοπιᾷς; Ζῶν εἰς φυτὸν ἀλλάζεις.

610. Ἀναγραμματισμός. Τὰ ἔθνη ὅλα μ' ἔχουσι πλὴν διατοροτρόπος; ἀναγραμματισθόμενον μὲ προσκυνεῖ πᾶς τόπος.

611. Τονογράφος. Ἄν ἀλλάξω τονισμόν μετ' ἀποκεφαλισμόν, ἀντὶ νὰ ἐμποδίσω, ὡς πρὶν, τὰς διαβάσεις, εὐθὺς θὰ ἐπιπλέω ἰς τὸ κύμα τῆς θαλάσσης.

612. Μωσαϊκόν. Οἱ ὄρμου, οἱ λευμῶνες, τὰ δάση καὶ τὰ σπῆλαια τὰ σκερά καὶ τὰ ἴα τὰ φίλα τοῖς πᾶσι καὶ τὰ λείρα τὰ δροσερά ἐδὲν γράμματα ἕξ μᾶς δωρήσουν, εὐθὺς ἔθνος τι θὰ σχηματίσων.

613. Ἀλφινγμα. Τὴν πρῶτον βλέπομεν μίαν φορὰν εἰς ἕν λεπτὸν δύο φορὰς εἰς ἕν δευτερόλεπτον καὶ δέν το βλέπομεν καθόλου εἰς ἑπτὰ αἰῶνας.

614. Δημιόδες αλφινγμα. Γυρίζεις τριγυρίζεις, ἰς τὴ γωνιά πάει καὶ καθίζει.

615. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

- 1. Ἐμπροσθέν σου μ' ἔχεις τώρα. 2. Εἰς τοὺς βασιλεῖς θά μ' εὐρῆς. 3. Ἐμοῦ μέρος πᾶσα χώρα. 4. Ἐμὲ εὐρίσκει ἄλλ' ἂν ζεύρῃς.

616. Ἐπανόρθωσις στίχων.

Κύμα μου ἄσπρο, πού σπάνεις μ' ὀρμη ἰς τὸ γαλὸ, στάσου ν' ἀνασάνῃς λίγο μὴ στιγμή, στάσου. Τρομαγμένα στέχουν τὰ παιδιὰ τῶν ψαράδων καὶ ἰς ἔσένα εὐχόνηται μὲ ἄδολη καρδιά.

617. Κεκρυμμένη παροιμία.

Ὁ Φῶτης ἦτο μαθητῆς, ἀλλὰ Κύριος οἶδε τί μαθητῆς! . . . Ὅταν ἤθελεν ἐπιγίανεν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ συχνὰ ἔκαμνε στρηφύνα. Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν: «Τί καλὸν μοιροῦν νὰ μου κάμουν τὰ γράμματα;» Ὁ δὲ πατήρ αὐτοῦ καθ' ἡμέραν ἔλεγεν εἰς τὸν προκομμένον υἱὸν τοῦ Φῶτη μου, μελέτα καὶ δέν θὰ μετανοήσῃς. Ἄλλ' ὁ Φῶτης τὴν δουλείαν τοῦ Ἐρχεται εἰς ἡλικίαν καὶ γίνεται . . . λωποδυτής.

618—625. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἐντόμων.

- 1. Εἶπε γέρον ξυλοκόπος πρὸς τὸν θάνατον [μὲ τόνον]. 2. Κἂν θαρρεῖς πῶς θὰ με σώσῃς, θάνατε, [ἀπὸ τῶν πόνων]. 3. Ὁμοῖ! ὦ! τῶν παθῆμάτων. 4. Ἐφθεῖρα καὶ τὴν ζωὴν μου καὶ τὸ γῆρας [μου ἀκόμη]. 5. Κ' ἐκ μῖα ἀκρῆς εἰς τὴν ἄλλην ἐναλλάξ [παρερισκόμην]. 6. Φεῦ! κακῶ ὀψὲ βημάτων.

624—626. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετ' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις: χεῖμών, ἀμῆν, σῦκον.

627—628. Μεταμορφώσεις

- 1. Ὁ ὄρμος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ κόλπος. 2. Ἡ νῆσος δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πόλις.

629. Ἑλληνοσύμφωνον.

Η-ο-ου-εου-σασια-εε-αι-υ-α-α-α. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ἰηλίου.

630. Φωνηεντόλιπον.

-γν-μζ-μ-τ-τρυ-ν-ν-τ-πν-κθστ-λζ-κ-τς-τρυ-π-π-τς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουρείου Ἰαση.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 10 Ἰουλίου ε.ε.

497. Ταυρίς (ταῦ, ρίς). — 498. Κάρυκτος (κάρ, ἰστός). — 499. Ῥάμμα, γράμμα. — 500. Ἡ καρδιά. — 501. Ἀστραπή καὶ βροντή.

502. Η Μ Α Ρ Μ Δ Λ Υ Δ Λ Λ Α Ρ Γ Α Ε

504. Δ Κ Ν Ι Ρ Ο Κ Ι Ρ Σ Π Ε Τ Σ Α Ι Ο Ι Υ Ρ Α Ο Α Σ Ν

505. Ὁ πατήρ εἶνε 40 ἐτῶν καὶ ὁ υἱὸς 15. — 506—507. 1, Ἄθως. 2, Οἴτη. — 508. Μῆ [Μηκύνω, κοινόβιος, βίωσις, εισορῶ, Ὀρωπός, ἀκίς, βίος, ποσάκις, ἀκίσμα, μᾶμμη, πῶς ὅς ὅρως]

509—510. 1. Γάλλος, ἄλλος, ἄλλος, ἄλλος, ἄλλος. 2. Ἄσπος, λόχος, λόχος, τάχος, τοῦρῆς, τόπος, ὄνος, ὄρος. — 511—512. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος π, αἰδὲ σχηματιζόμενα λέξεις εἶνε: ἴππος, πόλις, κάρπη, πέπλος, πατήρ. — 513. ΠΟΛΥΣΠΕΡΧΩΝ, Ὀλορος, λόχος, ὑπερος, Σόλων, Εὐρύλοχος, μέγιστος, ὄρος, νεύρον. — 514. Οἱ μὴ ἀναγνωσάντες τὴν «Νίκαν» ἄς σπεύσωσι νὰ ἀναγνώσωσιν αὐτήν, διότι ἡ «Νίκαν» εἶνε βιβλίον τὸ ὅποιον ἑκάστος πρέπει νὰ ἀναγνώσῃ δύο ἢ τρεῖς τοὺς χριστοφ. — 515. Χαίρειν μετὰ χαρίων καὶ κλαίειν μετὰ κλαυόντων.